

Па имъ казва да напуснатъ
Градове, — селата,
Да излѣзатъ на полето,
Да идатъ въ гората,
— —

Че е вѣнка тѣй хубаво —
Брѣгове, долини
Сж облѣчени въ прѣмѣна —
Сжщински градини!

Люб. Бобевски.

С л а в е й.

Прѣзъ мѣсецъ априлъ се връща отъ югъ
чудниятъ пѣвецъ на нашитѣ гори и шу-
брѣци — *сивиятъ славей*. Щомъ пристигне, вед-
нага ще чуешъ неговата сладка и кръшна пѣ-
сенъ и безъ да искашъ, ще се спрѣшъ да я
послушаешъ.

Тя трепти, прѣлива се като вълна, въ чудни
извивки, отъ високо къмъ по-ниско, докато съ-
всѣмъ замрѣ и пакъ се надига въ сладко чуру-
ликане.

Колко дълбока и нѣжна е тая пѣсенъ, кога-
то славеятъ вика отлетѣлата си другарка!

Колко сладко и мило се чува тя, когато той,
кацналъ върху тънко клонче надъ гнѣздото,
приспива рожбитѣ си! Отъ тъмни зори до пла-
дни и вечеръ до полунощъ разлива се тая омай-
на пѣсенъ, огласява и весели долове и рѣтлини,
вѣрбалаци и шубрѣци . . .